

Nga Plaku Majkell Xhon U. Teh,
i Të Shtatëdhjetëve

Ku Është Thesari Juaj

Nëse nuk jemi të kujdesshëm, ne do të fillojmë të rendim pas gjërave tokësore më shumë se pas atyre shpirtërore.

Pak pas konferencës së përgjithshme në tetor të vitit 2007, një nga vëllezërit e mi më tha se do të kalonin rreth shtatë vjet përpara se ta përjetoja sërish këtë përvojë të vështirë. U qetësova dhe i thashë se do t'i konsideroja ato "shtatë vite[t] e mia të bollëku[t]". Pra, ja ku jam; shtatë viteve të mia të bollëkut u ka ardhur fundi.

Janarin e kaluar, unë dhe e dashura e zemrës sime, Greisi, morëm një detyrë për të vizituar anëtarët në Filipine, të cilët ishin shkretuar nga një tërmet i madh dhe një tajfun shumë i fuqishëm. Ne u gëzuam sepse detyra ishte përgjigje e lutjeve tona dhe një dëshmi e mëshirës dhe e mirësisë së një Ati të dashur në Qiell. Ajo i dha përmbushje dëshirës sonë të madhe për t'ua shprehur vetë atyre dashurinë dhe shqetësimin tonë.

Pjesa më e madhe e anëtarëve që takuam, po jetonin ende në streha të përkohshme si çadra, qendra komuniteti dhe shtëpi mbledhjesh të Kishës. Shtëpitë që vizituam, ose kishin çati të pjesshme ose nuk kishin fare çati. Njerëzit nuk kishin shumë zotërime që më parë dhe ajo pak që kishin, [tashmë] ishte zhdukur. Kishte baltë dhe gërmadha gjithandej. Megjithatë, ata ishin plot mirënjohje për atë pak ndihmë që morën dhe ishin të gëzuar e në humor të mirë, pavarësisht rrethanave të tyre

shumë të vështira. Kur i pyetëm se si po i përballonin, gjithsecili u përgjigj me një fjali kumbuese, "Ne jemi mirë". Duket qartë se besimi i tyre te Jezu Krishti u dha shpresë se në fund çdo gjë do të kishte zgjidhje. Shtëpi pas

shtëpie, çadër pas çadre, unë dhe Motra Teh po merrnim mësim nga këta shenjtore besnikë.

Në kohët e fatkeqësisë ose të tragjedisë, Zoti ka një mënyrë për të ndryshuar përqendrimin dhe përparësitë tona. Krejt papritur, të gjitha gjërat materiale për të cilat kemi punuar kaq shumë që t'i sigurojmë, nuk kanë rëndësi. Gjithçka që ka vërtet rëndësi, është familja jonë dhe marrëdhëniet tona me të tjerët. Një motër e mirë e shprehu në këtë mënyrë: "Pasi uji u tërhoq dhe ishte koha për të filluar pastrimin, pashë rreth shtëpisë sime dhe mendova, 'Ua, paskam grumbulluar shumë mbeturina gjatë këtyre viteve'".

Mendoj se kjo motër ka fituar një këndvështrim më të mirë dhe si

rrjedhojë, do të jetë shumë e kujdeshme kur të vendosë se cilat janë gjërat e nevojshme dhe cilat janë ato pa të cilat në të vërtetë mund të jetojë.

Duke punuar me shumë anëtarë përgjatë viteve, ne kemi pasur kënaqësinë të vëzhgojmë një bollëk të forcës shpirtërore. Ne gjithashtu, kemi parë një bollëk dhe një mungesë të zotërimeve materiale midis këtyre anëtarëve besnikë.

Për shkak të nevojës, pjesa jonë më e madhe, janë përfshirë në fitimin e parave dhe sigurimin e disa të mirave të botës për të qenë në gjendje t'i mbajmë familjet tona. Kjo kërkon një pjesë të mirë të kohës dhe vëmendjes sonë. Nuk ka fund të asaj që bota ka për të dhënë, prandaj është vendimtare që ne të mësojmë ta pranojmë kur kemi mjaftueshëm. Nëse nuk jemi të kujdesshëm, ne do të fillojmë të rendim pas gjërave tokësore më shumë se pas atyre shpirtërore. Kërkimi ynë për shpirtëroren dhe të përjetshmen do të ketë një përparësi më të vogël, në vend që të jetë e kundërta. Është për të ardhur keq, por duket se ekziston një prioritet për të marrë gjithmonë e më shumë dhe për të zotëruar atë që është më e fundit dhe më mondanë.

Si mund të sigurohemi që të mos tërhiqemi në këtë shteg? Jakobi dha këtë këshillë: "Prandaj, mos shpenzoni para për atë që nuk ka vlerë, as punën tuaj për atë që nuk mund të japë kënaqësi. Më dëgjoni me zell dhe mbani mend fjalët që ju kam thënë; dhe ejani tek i Shenjti i Izraelit dhe merrni sa të mundni nga ajo që nuk mbaron, as që nuk mund të korruptohet dhe e lini shpirtin tuaj të kënaqet në bollëk."¹

Shpresoj që asnjë nga ne të mos shpenzojë para për atë që nuk ka vlerë, as punën tuaj për atë që nuk mund të japë kënaqësi.

Shpëtimtari u mësoi sa vijon si judenjëve edhe nefitëve:

"Mos mblidhni për vete thesare mbi tokë, ku i brejnë tenja dhe ndryshku, dhe ku vjedhësit shpërthejnë dhe vjedhin:

përkundrazi mblidhni për vete thesare në qiell, ku as tenja as ndryshku nuk prishin dhe ku vjedhësit nuk shpërthejnë dhe nuk vjedhin:

Sepse ku është thesari juaj do të jetë edhe zemra juaj."²

Në një rrethanë tjetër, Shpëtimtari dha këtë shëmbëlltë:

"Tokat e një pasaniku dhanë të korra të bollshme;

dhe ai arsyetonte me vete duke thënë: 'Ç'të bëj, sepse nuk kam vend ku t'i shtie të korrat e mia?'

Dhe tha: 'Këtë do të bëj: do të shemb hambarët e mia dhe do t'i bëj më të mëdhenj, ku do të shtie të gjitha të korrat dhe pasuritë e tjera,

dhe pastaj do t'i them shpirtit tim: Shpirt, ti ke pasuri të shumta të shtëna për shumë vjet; pusho, ha, pi dhe gëzo'.

Por Perëndia i tha: 'O i pamend, po atë natë shpirtin tënd do të ta kërkojnë dhe ato që përgatite të kujt do të jenë?'

Kështu i ndodh atij që grumbullon thesare për vete dhe nuk është i pasur ndaj Perëndisë."³

Presidenti Diter F. Uhtdorf dha këshillën vijuese, jo shumë kohë më parë:

"Ati ynë Qiellor e sheh potencialin tonë të vërtetë. Ai di rreth nesh gjëra që

as vetë nuk i dimë. Ai na nxit gjatë jetës sonë që të plotësojmë qëllimin e krijimit tonë, që të bëjmë një jetë të drejtë dhe të rikthehemi në praninë e Tij.

Përse, atëherë, u kushtojmë kaq shumë nga koha dhe energjia jonë gjërave që janë kaq të përkohshme, kaq të paqëndrueshme dhe kaq sipërfaqësore? A kundërshtojmë të shohim marrëzinë e ndjekja e të parëndësishmes dhe të përkohshmes?"⁴

Ne të gjithë e dimë se lista jonë e thesareve tokësore përbëhet nga krenaria, pasuria, gjërat materiale, pushteti dhe nderimet e njerëzve. Ato nuk meritojnë më shumë kohë e vëmendje, prandaj, në vend të kësaj, unë do të përqendrohem te gjërat që do të përbëjnë thesaret tona në qiell.

Cilat janë disa thesare në qiell që mund të mbledhim për veten tonë? Për ta filluar, do të ishte mirë që ne të fitojmë vetitë si të Krishtit, të besimit, shpresës, përlësisë dhe dashurisë hyjnore. Ne jemi këshilluar në mënyrë të përsëritur që ta "zhvesh[im] njeriun e natyrshëm dhe . . . [të bëhemi] si një fëmijë"⁵. Këshilla e Shpëtimtarit është që ne të përpiqemi të jemi të përkryer si Ai dhe Ati ynë Qiellor.⁶

Së dyti, ne duhet të japim më shumë kohë cilësore dhe përpjekje në forcimin e marrëdhënieve familjare. Mbi të gjitha, "familja shugurohet nga Perëndia. Ajo është njësia më e rëndësishme në kohë dhe në përjetësi"⁷.

Së treti, shërbimi ndaj të tjerëve është shenjë dalluese e një ndjekësi të vërtetë të Krishtit. Ai tha: "Sa herë ia keni bërë këtë ndonjërit prej këtyre vëllezërve të mi më të vegjël, këtë ma bëtë mua"⁸.

Së katërti, të kuptuarit e doktrinës së Krishtit dhe forcimi i dëshmimeve tona është një punë që do të sjellë gëzim e kënaqësi të vërtetë. Ne duhet t'i studiojmë vazhdimisht fjalët e Krishtit, siç gjenden në shkrimet e shenjta dhe në

fjalët e profetëve të gjallë. “Pasi, vini re, fjalët e Krishtit do t’ju tregojnë të gjitha gjërat që ju duhet të bëni.”⁹

Më lejoni ta mbyll me historinë e një të veje 73-vjeçare, të cilën e takuam gjatë udhëtimit tonë në Filipine:

Kur tërmeti goditi ishullin Bohol, shtëpia që ajo dhe bashkëshorti i saj i ndërte kishin punuar kaq shumë për ta ndërtuar, u shemb përtokë, duke vrarë vajzën dhe nipin e saj. Tashmë e vetmuar, ajo duhej të punojë për të mbajtur vetveten. Ajo ka filluar të lajë rroba (të cilën e bën me dorë) dhe duhet të shkojë lart e poshtë një kodre të madhe, disa herë në ditë, për të mbushur ujë. Kur ne e vizituam, ajo po jetonte ende në një çadër.

Këto janë fjalët e saj: “Eldër [Plak], e pranoj çdo gjë që Zoti më ka kërkuar të kaloj. Nuk kam hatërbetë. E ruaj si thesar rekomandimin tim të tempullit dhe e mbaj nën jastëk. Ju lutem, dijeni se paguaj një të dhjetë të plotë nga të ardhurat e mia të pakta nga larja e rrobave. Çfarëdo që të ndodhë, unë gjithmonë do ta paguaj të dhjetën.”

Unë ju dëshmoj se përparësitë, prirjet, parapëlqimet, dëshirat, orekset e pasionet tona do të kenë një ndikim të drejtpërdrejtë në gjendjen tonë të ardhshme. Le t’i kujtojmë gjithmonë fjalët e Shpëtimtarit: “Sepse ku është thesari juaj do të jetë edhe zemra juaj”. Qoftë zemra jonë në vendin e duhur, është lutja ime, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. 2 Nefi 9:51.
2. Mateu 6:19–21; shih edhe 3 Nefi 13:19–21.
3. Lluca 12:16–21.
4. Diter F. Uhtdorf, “Lidhur me Keqardhjet dhe Vendimet”, *Liahona*, nëntor 2012, f. 22–23.
5. Mosiah 3:19.
6. Shih 3 Nefi 12:48.
7. *Handbook 2 [Manuali 2]: Administering the Church [Administrimi i Kishës]* (2010), 1.1.1.
8. Mateu 25:40
9. 2 Nefi 32:3

Nga Plaku Markos A. Aidukaitis,
i Të Shtatëdhjetëve

Në Qoftë Se Ju Mungon Urtia

Perëndia do t’ua zbulojë të vërtetën atyre që e kërkojnë atë sipas udhëzimeve në shkrimet e shenjta.

Para ca kohësh, djali im 10-vjeçar po studionte në internet rreth trurit të njeriut. Ai do që një ditë të bëhet kirurg. Nuk është e vështirë të vërehet se ai është shumë më i zgjuar se unë.

Neve na pëlqen interneti. Në shtëpi, ne komunikojmë me familjen dhe miqtë nëpërmjet mjeteve të komunikimit shoqëror, me anë të postës elektronike dhe në mënyra të tjera. Fëmijët e mi e bëjnë pjesën më të madhe të detyrave të shkollës nëpërmjet internetit.

Cilado që të jetë pyetja, nëse kemi nevojë për më shumë informacion, ne e kërkojmë atë në internet. Në pak sekonda ne gjejmë shumë material. Kjo është e mrekullueshme.

Interneti na siguron shumë mundësi për të mësuar. Megjithatë, Satani do që ne të jemi të mjeruar dhe ai e shtrembëron qëllimin e vërtetë të gjërave. Ai e përdor këtë mjet të mrekullueshëm për të nxitur dyshimin e frikën dhe për të shkatërruar besimin e shpresën.

Me kaq shumë [informacion] të disponueshëm në internet, ne duhet ta marrim në shqyrtim me kujdes se ku t’i përqendrojmë përpjekjet tona.

Satani mund të na mbajë të zënë, të shpërqendruar dhe të papastër duke shoshitur përmes informacionit shumë prej asaj që mund të jetë thjesht mbeturinë.

Një njeri nuk duhet të endet nëpër mbeturina.

Vërimi veshin këtij udhëzimi të dhënë nga shkrimet e shenjta: “Shpirti i Krishtit i jepet çdo njeriu, që ai të dallojë të mirën nga e keqja; prandaj, unë do t’ju tregoj mënyrën sesi të gjykoni; pasi çdo gjë që ju fton të bëni mirë dhe t’ju bindë të besoni në Krisht, është dërguar nëpërmjet fuqisë dhe dhuratës së Krishtit; prandaj ju mund të dini . . . se është nga Perëndia”¹.

Në kuptimin e vërtetë, ne hasim të njëjtën mëdyshje që ndeshi Jozef Smi-thi në rininë e tij. Shumë shpesh zbulojmë se vetë neve na mungon urtia.

Në mbretërinë e Perëndisë, kërkimi për të vërtetën vlerësohet, nxitet dhe në asnjë mënyrë nuk shtypet ose frikësohet. Anëtarët e kishës këshillohen fuqishëm nga Zoti Vetë që të kërkojnë njohuri.² Ai tha: “Kërkoni me zell . . . ; po, kërkoni nga librat më të mirë fjalët e urtësisë; kërkoni të mësoni, madje me anë të studimit dhe gjithashtu me anë të besimit”³. Megjithatë, si mund